

DE GANGSTER

Ook verschenen van Clive Cussler bij The House of Books:

DIRK PITT-AVONTUREN

Het logboek
Titanic
Vixen 03
Duik in het duister
Dodelijk tij
Schokgolf
Stormvloed
Atlantis ontdekt
Poorten van Hades
Trojaanse Odyssee
Zwarte wind
De schat van Kahn
Duivelsadem
Wassende maan
De pijl van Poseidon
Storm in Havana
Dood op de Zwarte Zee
Het Keltische Rijk

ISAAC BELL-AVONTUREN

De jacht
De saboteur
De spion
De race
De dief
De provocateur
De smokkelaar
De scherpschutter

DOSSIER OREGON-
AVONTUREN

Gouden Boeddha
Heilige steen
Het goud van Kamtsjatka
Het oog van de orkaan
Dodenschip
De kaper
De stille zee

KURT AUSTIN-AVONTUREN
(NUMA-FILES)

Serpent
Het blauwe goud
Vuurijs
Witte dood
Verloren stad
Poolstorm
De navigator
Medusa
Duivelspoort
De storm
Zero Hour
Spookschip
Het geheim van de farao
Nighthawk

Clive Cussler

en Justin Scott

De gangster

Vertaald uit het Engels door Pieter Cramer

the house of books

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Peter Lampack Agency, Inc., 350 Fifth Avenue, Suite 5300, New York, NY 10118 USA.

Oorspronkelijke titel: *The Gangster*

Oorspronkelijk uitgegeven door: G.P. Putnam's Sons, New York 2016

© Sandecker RLLLP, 2016

© Vertaling uit het Engels: Pieter Cramer, 2021

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Loudmouth, Utrecht

Omslagbeelden: © Michael Trevillion/Trevillion Images, Granger

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6222 0

ISBN 978 90 443 6223 7 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages

1895

Antonio Branco: Siciliaanse immigrant, de ‘spit en spade-man’.

De padrone: koppelbaas, Antonio Branco’s baas.

Isaac Bell, Doug, Andy, Larry, Jack en Ron: eerstejaarsstudenten.

Mary Clark: studente aan Miss Porter’s School.

Eddie ‘Kansas City’ Edwards: rechercheur van het detectivebureau
Van Dorn.

1906

Witte Hand

Maria Vella: 12-jarige dochter van Giuseppe Vella.

Giuseppe Vella: directeur grondbedrijf.

David LaCava: bankier in Little Italy, eigenaar van Banco LaCava.

Sante Russo: Giuseppe Vella’s voorman en springmeester.

Zwarte Hand

Antonio Branco: rijke groothandelaar, leverancier aan Catskill
Aqueduct.

Charlie Salata: Italiaanse straatbendeleider, afperser.

Vito Rizzo: rechterhand van Salata.

Ernesto Leone: valsemunter.

Roberto Ferri: smokkelaar.

Siciliaanse bediende.

Francesca Kennedy: moordenaress.

Ierse gangsters

Ed Hunt en **Tommy McBean**: neven, prominente leden van de Gopher Gang, oprichters van de West Side Wallopers.

Privédetectives van het detectivebureau Van Dorn

Joseph Van Dorn: de ‘Boss’, oprichter en hoofdresearcheur, de ‘ouwe’.

Isaac Bell: Van Dorns belangrijkste man, oprichter van het Zwarte Hand-team.

Wally Kiskey en **Mack Fulton**: explosievenexpert en brandkasten-kraakexpert, bekend als het duo Weber & Fields.

Harry Warren: geboren als Salvatore Guaragna, hoofd van het New Yorkse misdaadbestrijdingsteam.

Archibald Angell Abbott IV: geboren en getogen New Yorker, een ‘Princeton man’, voormalig acteur, bokser, Bells beste vriend.

Aloysius ‘Wish’ Clarke: detective, alcoholist.

Eddie ‘Kansas City’ Edwards: specialist spoorwegemplacementsen.

Bronson: detective van het filiaal in San Francisco.

Grady Forrer: hoofd Research van het filiaal in New York.

Scudder Smith: voormalig dagbladjournalist, gespecialiseerd in corruptiezaken.

Eddie Tobin: leerling detective.

Richie Cirillo: minderjarige leerling detective.

Helen Mills: stagiaire bij Van Dorn, protegee van Isaac Bell, studente aan het Bryn Mawr College, dochter van brigade-generaal Gary Tannenbaum Mills.

Vrienden van Isaac Bell

Marion Morgan: zijn verloofde.

Enrico Caruso: wereldberoemde operazanger.

Luisa Tetrizzini: coloratuursopraan, de ‘Florentijnse Nachtegaal’, een rijzende ster.

Tammany Hall

(**Tammany Society**, ook wel **Tammany Hall** genoemd, was een patriottische organisatie en een machtige partijmachine van de Democratische Partij in New York City – *vertaler*)

Boss 'Eerlijke Jim' Fryer: prominent politicus in New York City.

Brandon Finn: stroman van Boss Fryer.

'Rose Bloom': Brandon Finns liefde.

Wethouder James Martin: lid van de 'Commissie Smeergelden'.

'Kid Kelly' Ghiottone: voormalig bantamgewicht profbokser, salooneigenaar, Tammany Halls man in Little Italy.

Plutocraten

J.B. Culp: Wall Street-magnaat, aristocraat uit Hudson Valley, erfgenaam van een fortuin gemaakt in de stoomvaart- en spoorweg-industrie, oprichter van de Cherry Grove Herensociëteit.

Daphne Culp: echtgenote van J.B. Culp.

Brewster Claypool: advocaat van J.B. Culp.

Warren D. Nichols: bankier, filantroop, lid van de Cherry Grove Herensociëteit.

Lee en Barry: beroepsboksers, J.B. Culp's bodyguards en sparring-partners.

Agenten

Commandant Mike Coligney: hoofd van het districtspolitiebureau van het New Yorkse politiekorps (NYPD) in de rosse buurt.

Inspecteur Joe Petrosino: oprichter van Italië-team van het NYPD.

Chris Lynch: geheim agent van het valsemunters-team.

Rob Rosenwald: speurder van het Openbaar Ministerie, district New York.

Commissaris Bingham: nieuwe hoofdcommissaris die schoon schip maakt in het New Yorkse politiekorps.

Sheriff van Orange County.

Cherry Grove-bordeel

Nick Sayers: de eigenaar.

Jenny: inwonende ontvangstdame.

Het Witte Huis

Theodore ‘Teddy’ Roosevelt: ‘TR’, president van de Verenigde Staten, held uit de Spaans-Amerikaanse Oorlog, voormalig gouverneur van de staat New York, voormalig politiecommissaris in New York City.

Hoofd van het beveiligingskorps van de presidentiële Geheime Dienst.

Het Catskill Aquaduct

Dave Davidson: Beveiligingsdienst voor aannemersbedrijven, hoofdopzichter van werkkampen.

Aannemers.

Ierse voorman.

PROLOOG
Moord en doller pret

New Haven, 1895

De Italiaanse grondwerker stond tot aan zijn borst in een greppel en staarde naar een reeks handgemaakte schoenen en wijde broekspijpen die op enkele centimeters van zijn gezicht aan hem voorbijtrokken. Rijke Amerikaanse studenten woelden met hun handen in een zandhoop en lieten de korrelige rode aarde door hun vingers glippen.

De Ierse voorman, die in de schaduw van een parasol zat, schudde een vuist naar hem.

‘Aan het werk jij! Luie spaghettivreter!’

De studenten reageerden niet. Hun geologie-les in een bedompt lokaal was spontaan omgezet naar een praktijkles in het vrije veld. Ze onderzochten de vers opgegraven aarde op sporen van triassisch gesteente dat door gletsjers uit het hooggebergte naar de vallei van New Haven was gevoerd. Ze waren blij dat ze op deze eerste warme lentedag in de buitenlucht waren en geulen gravende Italiaanse arbeiders waren voor hen net zo’n normale aanblik als de Ierse voor mannen met hun rode, half onder een bolhoed verborgen gezichten.

Maar de padrone van de Italianen, de koppelbaas aan wie de

immigranten voor een dag werk een flinke commissie betaalden, reageerde wel. De padrone was een extravagant geklede en geparfumeerde Napolitaan met een scherpe neus voor buitenkansjes. Hij wenkte de arbeider, een Siciliaan die Antonio Branco heette, die met werken was gestopt om de passerende rijkaards eens goed te bekijken.

Antonio Branco sprong soepeltjes op het gras. Zijn kleren stonken naar zweet en dat onderscheidde hem nauwelijks van de anderen die in de greppel zwoegden. Hij was net zo'n boer met een smerige pet als alle anderen, misschien waren zijn gelaatstrekken net iets gedistingeerder dan de meesten en was hij groter en breder in de schouders. En toch had hij iets over zich waardoor hij zich wel degelijk onderscheidde van de anderen. Hij gedroeg zich te zelfverzekerd, concludeerde de padrone.

'Je zette me voor gek voor de voorman.'

'Wat kan jou die Ierse paap schelen?'

'Ik hou de helft van je loon in. Ga weer aan het werk.'

Branco's gezicht verstrakte. Maar toen hij desondanks terug de greppel in sprong en zijn schep oppakte, wist de padrone dat hij de man juist had ingeschat. In Italië hielden de carabinieri criminelen stevig onder de plak. Een vluchteling als Antonio Branco die naar het vrije en minder gedisciplineerde Amerika was ontsnapt, protesteerde niet wanneer hij van zijn halve loon werd beroofd.

De vijf eerstejaars sloten de deur achter zich, wat de geluiden van piano's, banjo's, geschreeuw en ander gekrakeel in de overige ruimten van de Vanderbilt Hall dempte. Ze schaarden zich rond een lange, graatmagere jaargenoot en luisterden gebiologeerd naar zijn plan voor een bezoek aan de meisjes van Miss Porter's School in Farmington, zo'n zestig kilometer van hen vandaan. Vanavond nog.

Ze kenden hem niet goed. Hij kwam uit Boston, uit een familie van bankiers en Harvard-mensen. Het feit dat hij naar Yale was gekomen wees op een rebelse inslag. Hij glimlachte veel en had een

kalme blik. En hij had kennelijk aan alles gedacht: een kaart, een Waltham-treinconducteurshorloge met een afwijking van slechts een halve minuut per dag, en een dienstregeling speciaal voor het personeel met tijdschema's van alle treinen in beide richtingen op de lijn, zowel voor passagiers als voor goederen.

'Wat doen we als de meisjes ons niet willen ontvangen?' vroeg Jack, de eeuwige twijfelaar.

'Yale-studenten die speciaal voor hen met een extra trein komen, daar vallen ze toch als een blok voor,' reageerde Andy.

'Een gestolen trein,' zei Ron.

'Een geléende trein,' corrigeerde Larry. 'We houden hem niet. Bovendien, het is niet een hele trein, alleen de locomotief.'

Doug stelde de vraag die op ieders lippen lag. 'Weet je zeker dat jij een locomotief kunt besturen, Isaac?'

'Er is maar één manier om daar achter te komen.'

Isaac Bell stopte zijn kaart, horloge en dienstregeling terug in een tas waarin al een paar dikke handschoenen en een dievenlantaarn zaten, plus een dik boek: Grimshaws *Locomotive Catechism*. Doug, Ron, Andy, Jack en Larry drongen achter hem aan toen hij de deur uit stormde.

Het Little Italy van New Haven was in de directe omgeving van het spoorwegemplacement ontstaan. Het fluiten van locomotieven en het rinkelen van wissel signalen klonk als een nachtelijk concert over het terrein en de kolenrook verzachtte de walmende stank van de aangrenzende rubberfabriek toen de padrone zijn favoriete restaurant verliet.

Met een volle buik en een hoofd tollend van de wijn bleef hij staan en reinigde zijn gebit met een gouden tandenstoker. Via Wooster Street slenterde hij naar huis, waarbij hij steevast het eerbiedige *Buona sera, padrone* van voorbijgangers met een hooghartig knikje beantwoordde. Hij was bijna bij zijn pension toen hij Antonio Branco in de schaduw van een opgebrande lantaarn

zag staan. De Siciliaan sleep een potlood met een zakmes.

De padrone lachte. 'Wat doet een boer die niet kan lezen met een potlood?'

'Dat ben ik aan het leren.'

'Stupidaggine!'

Branco's ogen flitsten van links naar rechts. Hij zag een agent. Om die de tijd te geven eerst rustig te passeren, trok hij een krant van onder zijn jas tevoorschijn en las een van de koppen hardop voor: 'Ongeluk in watertunnel. Voorman gedood.'

De padrone grinnikte. 'En nu de kleine letters.'

Branco volgde theatraal met zijn potlood de regels. Hij deed alsof hij met de uitspraak van de langere woorden worstelde en sloeg de kortere over. 'Voorman Jake... Stratton... dodelijk gewond toen Bridgeport-watertunnel instortte. Hij laat vrouw Katherine en kinderen Paul en Abigail achter. Vier Italianen ook dood.'

De agent verdween om de hoek. De drukte op straat was sterk verminderd en de enkeling die zich naar huis haastte, had genoeg aan zijn eigen sores. Branco joeg het potlood in de wang van de padrone.

De padrone sloeg zijn handen voor zijn gezicht waardoor zijn borst vrij kwam.

Branco stak toe. Het zakmes had een kort lemmet, ruim onder de wettelijk toegestane tien centimeter. Maar het heft waaruit het klapte was haast net zo dun als het lemmet. Terwijl het staal tussen de ribben door gleed, verschoof Branco zijn handpalm tot achter het mes en gaf het een extra harde duw. Het dunne heft schoot met het lemmet diep in de wond door en drukte het vlijmscherpe blad als een stiletto tot in het hart van de padrone.

Branco ontdeed de padrone van zijn portemonnee, zijn ringen en zijn tandenstoker en rende naar de treinen.

Locomotief 106 zuchtte en pufte als een slapende bulldog. Het was een Amerikaanse Standard 4-4-0 met vier stuurwielen aan

de voorkant en vier grote aandrijfwielen die tot aan Isaac Bells schouders reikten. De loc, die hoog boven de spoorbaan waarlangs de studenten samendromden, uit torende, leek gigantisch met het silhouet dat tegen de rokerige, door de lichten van de stad gekleurde hemel afstak.

Bell had de gang van zaken een week lang iedere nacht bekeken. 's Avonds werd de loc naar het kolendepot en de watertank gerangeerd om de tender bij te vullen. Vervolgens verwijderden de spoorwerkers de as uit de oven, porden het vuur op, zodat de loc 's morgens snel op stoom was, en parkeerden hem op een zijspoor aan het noordelijk uiteinde van het emplacement. Ook deze avond wees de voorkant van de 106 in de juiste richting, noordwaarts naar de Canal Line, die rechtstreeks naar Farmington liep.

Bell zei tegen Doug dat hij voor de loc uit moest lopen om de wissel om te zetten. Doug was een rugbyer, oersterk, nuchter en zo vlug als water, de beste kandidaat voor het omzetten van de wissel naar het hoofdspoor. 'Zet hem weer terug als we erdoorheen zijn.'

'Waarom?'

'Dan weten ze, als ze hem missen, niet welke kant we op zijn gegaan.'

'Je bent een geboren crimineel, Isaac.'

'Voorkomt dat we gepakt worden. Als je hem terug hebt gezet, ren dan meteen weg om ons in te halen... Andy, jij doet de lampen aan... Oké, jongens. Lopen!'

Bell ging hun voor, met zijn lange benen over rails, bielzen en stenen springend. De andere jongens volgden met gekromde schouders. De spoorwegpolitie was berucht om hun nietsontziende optreden, al zouden ze de zonen van Amerikaanse magnaten waarschijnlijk niet meteen in elkaar slaan. Maar als ze hierbij werden betrapt, zou de decaan van Yale hen 'verwijderen', wat inhield dat ze van de universiteit werden getrapt en terug naar hun ouders moesten.

Doug sprintte voor de locomotief uit en klemde zijn beide handen om de hendel van de wissel. Andy, die voor zijn vader

backstage in vari  t  theaters de belichting had verzorgd, klom op de koevanger en stak de acetyleen koplamp aan die vervolgens een vaal schijnsel op de rails voor hen wierp. Hierna sprong hij weer van de baanschuiver af, rende naar de achterkant van de tender en ontstak daar een rode lamp.

Isaac Bell beklom de ladder naar de cabine. Hij trok de handschoenen uit zijn tas aan, gaf een tweede paar aan Ron en wees op het luik van de vuurkist. ‘Doe hem open en schep er wat kolen in.’

Er sloeg een enorme hitte naar buiten.

‘Gelijkmatig verdelen, anders smoor je het vuur.’

In de oranje gloed van de vuurkist vergeleek Bell de bedieningshendels met plaatjes die hij in zijn hoofd had geprent. Daarna telde hij de hoofden. Ze zaten met zijn allen opeengepakt in de cabine, behalve Doug die bij de wissel stond.

Bell duwde de ganghendel naar voren, ontsloot de luchtremmen en opende de smoorklep, waardoor er stoom naar de cilinders trok. Het stalen monster kwam onder zijn handen schuddend tot leven. Hij herinnerde zich net op tijd dat hij de klep los moest laten om te voorkomen dat ze als een pijl uit een boog wegspooten.

De jongens juichten en sloegen hem op zijn rug. Ze reden.

‘Stop!’

De spoorwegagent was een potige vent met een dievenlantaarn aan zijn riem en een houten knuppel van bijna een meter lang in zijn vuist. Met een paar verrassend snelle bewegingen werkte hij Antonio Branco tegen de goederenwagon, waaronder hij was weggekropen toen de spoorwegagent hem in de gaten kreeg. Branco kneep een oog tot een spleetje en sloot het andere helemaal tegen het verblindende licht.

‘Hoeveel armen moet ik nog aan gort slaan voordat bij jullie spaghettivreters eindelijk dat kwartje es valt?’ brulde de agent. ‘Hier worden geen ritjes gestolen. Scheer je weg en hier heb je een souvenir als eeuwig aandenken.’

De knuppel schoot met een kracht op zijn arm af die ook echt bedoeld was om hem te breken.

Branco draaide zich tegen de richting van de zwaai in en dook omlaag, met als gevolg dat hij zijn arm redde ten koste van een gruwelijke tik tegen zijn linker knie. Terwijl hij voorover klapte, greep hij zijn zakmes, opende met een eindeloos geofende beweging het lemmet en joeg het mes omhoog, waarbij hij het gezicht van de spoorwegagent van kin tot haarlijn openreet.

De man gilte het uit terwijl het bloed in zijn ogen droop. Hij liet zijn knuppel vallen en greep naar zijn verminkte gezicht. Branco strompelde weg de duisternis in. Zijn knie brandde alsof die in gesmolten lood was gedompeld. Bij iedere stap de pijn verbijtend vocht hij zich hinkend een weg naar het noordelijke uiteinde van het emplacement, weg van de lampen en de agenten die op het gegil zouden afkomen.

Hij zag een loc rijden. Geen rangeerloc, maar een grote locomotief met een rode seinlamp aan de achterkant van de tender. Hij reed op het hoofdspoor af. Het deed er niet toe waar hij naartoe ging – Hartford, Springfield of Boston –, hij reed weg uit New Haven. Kreunend van de pijn hompelde hij er zo snel als hij kon achteraan, haalde hem in en hees zich op de koppeling achterop de tender. Hij voelde de wielen met een trilling door een wissel gaan, waarna de locomotief versnelde.

In Amerika, had Branco geleerd, kenden vrachttreinen geen grensovergangen. Het land was gigantisch – dertig keer groter dan Italië – maar met de duizenden kilometers van een aaneengesloten spoorwegnet speelden afstanden geen rol meer. Wie met de trein reisde kon ongemerkt in de Little Italy-sloppenwijken van de grote steden of in de barakken van de bidonville-werkkampen verdwijnen. De politie merkte dat niet. In tegenstelling tot de carabinieri, die een landelijk politiekorps waren, wisten de Amerikaanse agenten alleen wat er in hun eigen gebied gebeurde.

Opeens sisten de remmen. De wielen gierden en de motor stopte.

Branco hoorde in het donker iemand rennen. Hij liet zich op een biels zakken, glipte onder de tender en trok zijn mes. Er holde iemand langs die vervolgens het trapje naar de cabine op klom. Zijn schoenen tikten tegen de ijzeren sporten. Het sissen van de remmen hield op en de locomotief kwam weer in beweging. Ondertussen had Antonio Branco zich in een holte van het onderstel gewrongen en liet hij New Haven steeds verder achter zich.

‘Meer kolen, Ron! Doug, geef Ron kolen uit de tender. Larry, Jack, help Doug.’

‘Er zijn geen scheppen meer, Isaac.’

‘Doe het met je handen.’

Vaart maken, dat was nu het belangrijkste. Als Isaac Bell de dienstregeling voor die nacht goed had gelezen, was na halfelf al het reguliere treinverkeer gestopt. Maar in de dienstregeling werd gewaarschuwd voor onderhoudstreinen die nog onderweg konden zijn. Hoe korter ze op dit enkele spoor waren, hoe beter. Met honderd kilometer per uur waren ze over zo’n veertig minuten in Farmington. Hij keek op zijn horloge. Ze hadden vijf volle minuten verloren met het stoppen voor Doug. De snelheidsmeter gaf 65 km aan.

‘Meer kolen!’

De jongens gaven kolen door. Ron schepte ze op het vuur. Het leek eindeloos te duren, maar langzaam, heel geleidelijk, nam de stoomdruk toe en kroop de snelheidsmeter streepje voor streepje omhoog tot ze ten slotte met honderd kilometer per uur voortraasden. Nu de trein de honderd had gehaald en daar zonder wagons ook geen moeite mee had, kon Bell de ganghendel tot in de middenstand terugzetten en gunde hij zijn vermoeide, met roet besmeurde stokers een korte pauze.

‘Wat is dat daar vóór ons?’

Andy tuurde met zijn hoofd door het zijraampje over de rails

voor hen uit. Bell boog zich ook door het zijraam en zag een vaag schijnsel in de verte. Hij keek op zijn horloge en zijn kaart. 'Station Mount Carmel.' Dat lag op veertien kilometer van New Haven. Nog vijftig te gaan. Maar het beste nieuws was dat er in het stationsgebouw geen licht brandde. De verkeersleider die had moeten telegraferen dat er een loc was 'losgebroken', lag ongestoord op één oor.

Andy vroeg of hij een stoot met de fluit mocht geven. Bell verbood hem dat. Om als gillende keukenmeiden door Connecticut te razen was niet in overeenstemming met een spookachtig stille doortocht.

Het geluk bleef met hen. Terwijl de 106 langs de stations van de stadjes Cheshire, Plantsville en Southington denderde, brandde nergens licht en was iedereen in slaap. Maar het volgende station was Plainville en die naam was in de dienstregeling vet gedrukt, wat betekende dat het een groter station zou zijn. En inderdaad, toen de 106 met een bocht de stad in reed, zag Bell een fel verlicht stationsgebouw.

Er stonden spoorwerkers op het eveneens verlichte perron en hij vreesde dat er ook mannen aan het spoor werkten. Hij reikte naar de hendel van de luchtremmen, tot hij zag dat in de seinpaal een helder witte lamp brandde, wat volgens de *Locomotive Catechism* betekende dat de weg vrij was.

'Trek aan de fluit, Andy!'

Andy gaf een ruk aan het touw dat aan het plafond van de cabine hing. Met een oorverdovende gil spoot er stoom door de fluit. De mannen op het perron sprongen naar achteren en keken met open monden toe hoe een 106 met honderd kilometer per uur Plainville in en weer uit scheurde.

Bell verhief zijn stem zodat ze hem allemaal boven het kabaal uit konden horen.

'We zijn betrapt!'

De jongens kreunden. 'Wat nu, Isaac?'

‘We zetten hem in Farmington op een zijspoor en lopen door de velden naar Miss Porter’s.’

Bell liet hun op zijn kaart de route zien. Vervolgens gaf hij hun allemaal een treinkaartje, een enkeltje Plainville naar New Haven. ‘Zorg dat je morgenochtend teruggaat.’

‘Ik zie lichten!’ riep Andy, die door het zijraam naar voren keek. Bell trok de hendel naar zich toe, waarop de locomotief vaart minderde en hij het gevaarte al remmend tot stilstand bracht.

‘Doug, daar is je wissel. Schiet op, ze weten dat we eraan komen. Andy, doe onze lampen uit.’

Andy doofde de koplamp en Doug rende naar de wissel, waarna ze het rangeerterrein op reden dat zich tot aan de lichten van Farmington uitstreckte. Opeens was het doodstil, een griezelige stilte na de herrie van de pompende zuigers.

‘Wacht,’ fluisterde Bell. Hij had het kraken van schoenen op het grint gehoord.

Hij voelde dat er iets bewoog in het licht van de sterren.

‘Er komt iemand aan!’ zeiden Ron en Larry in koor.

‘Wacht,’ herhaalde Bell, zijn oren spitsend. ‘Hij gaat de andere kant op.’ Hij ving een glimp op van een gestalte die van de locomotief wegrende. ‘Dat is maar een arme zwerver.’

‘Politie!’ Er kwam een schommelende lamp op hen af.

In het heldere schijnsel van een lantaarn zag Bell dat het maar één agent was. Zijn nachthemd zat half in zijn broek gepropt en hij probeerde al rennend zijn bretels over zijn schouders te hijsen. ‘Stop! Blijf staan!’

Er rende een figuur door hetzelfde schijnsel waarin Bell de spoorwegagent had gezien.

De schommelende lamp veranderde van richting.

‘Hij gaat achter de zwerver aan.’

‘Rennen jongens, dit is onze kans.’

De jongens stoven de duisternis in. Bell keek om. De zwerver liep op een rare manier mank. Zijn linkervoet schoot bij elke stap naar

opzij, wat Bell deed denken aan hoe een voortsukkelend paard zijn kreupele been zou 'uitslaan'.

Er kwam een tweede bewaker uit het stationsgebouw. Hij blies op een fluitje en snelde achter Bells studievrienden aan. Tot zijn ontzetting beseftte Bell dat het zijn schuld was dat ze hier waren. Hij rende zo snel als hij kon achter hen aan. Zo kwam hij tussen hen en de bewaker terecht en toen de bewaker hem zag, stootte hij de andere kant op. Het werkte. De agent rende achter hem aan en zijn vrienden verdwenen in de richting van de stad.

Bell stevende op een stel pakhuizen en kolenbergen af, paste zijn snelheid zo aan dat hij niet te veel uitliep, zigzagde tussen de gebouwen door en gebruikte die als dekking voor een sprintje naar een boomgroep. Daar verborg hij zich en wachtte af. In dit vroege voorjaar hadden de takken nog geen bladeren en het licht van de sterren glinsterde er zo duidelijk doorheen dat zijn handen ervan glommen. Hij zette zijn tas voor zijn voeten, sloeg zijn kraag op en stak zijn handen in zijn zakken.

Hij hoorde voetstappen. Gevolgd door zwaar hijgen. De zwerver liep hinkend het bosje in. Hij zag Bell, greep met een hand onder zijn jas en trok een in het sterrenlicht opflitsend mes tevoorschijn. *Wegrennen?* dacht Bell. *Nee, nooit je rug naar een mes keren.* Hij pakte de zware tas op om er het mes mee af te weren en balde een vuist.

Op drie meter afstand keken ze elkaar zwijgend aan. Het gezicht van de zwerver was donker en nauwelijks zichtbaar onder de klep van zijn pet. Zijn ogen flikkerden als van een opgejaagd dier. Alle spieren in zijn armen en benen en in zijn hele lichaam stonden strak, klaar voor een uitval. Isaac Bell werd zich in toenemende mate bewust van zijn eigen, tot in elke vezel gespannen lijf.

De bewakers bleezen op hun fluitjes. Ze hadden zich in de verte verzameld en zochten in de verkeerde richting. De zwerver stond zwaar te hijgen. Zijn ogen flitsten tussen Bell en de fluitjes heen en weer.

Bell liet zijn tas zakken en opende zijn vuist. Zijn intuïtie was

juist. De zwerver stak het mes terug in zijn jas en zakte langs een boom op de grond.

‘Ik eerst,’ fluisterde Bell.

Hij glipte stilletjes tussen de bomen uit.

Toen hij vanuit de dekking van een muurtje over het rangeerterrein tuurde, zag hij een schaduw onder een lamp door gaan. De zwerver bewoog zich al voet-zwaaiend de andere kant op.

De eeuwige twijfelaar had ernaast gezeten.

Toen Bells studievrienden kiezelsteentjes naar het Old Girls’ House in de Hoofdstraat gooiden, klaptten de meisjes hun ramen open en leunden fluisterend en giechelend naar buiten. ‘Wie zijn jullie? Waar komen jullie vandaan? Hoe zijn jullie hier zo midden in de nacht gekomen?’

Ze hadden al hollend door de velden besloten dat het voor ieders toekomst het beste was om te verzwijgen dat ze een trein hadden gestolen. Het verhaal zou zijn dat ze een extra trein hadden gecharterd en de meisjes van Miss Porter’s toonden zich onder de indruk. ‘Alleen om ons te zien?’

‘Iedere cent meer dan waard,’ reageerden Larry en Doug in koor.

Plotseling verscheen er om de hoek van het gebouw een mooi blond meisje in een wapperende witte jurk op het gazon.

‘Jullie moeten maken dat je wegkomt, jongens. De huismoeder heeft Miller gebeld.’

‘Wie is Miller?’

‘De hoofdagent.’

De Yale-studenten stoven uiteen, behalve Isaac, die in het licht van een lantaarn stapte en met een zwaai zijn hoed af nam. ‘Goedenavond, Mary Clark. Het verheugt mij buitengewoon u weer eens te zien.’

‘Isaac!’

Ze hadden elkaar vorige maand bij een theevisie onder ouderlijk toezicht ontmoet.

‘Wat doe jij hier?’

‘Je bent nog blonder en mooier dan ik me herinner.’

‘Daar komt Miller. Rennen, idioot!’

Isaac Bell maakte een buiginkje boven haar hand en rende de duisternis in. ‘Ik zeg wel tegen Miller dat je van Harvard bent,’ riep de verrukkelijke juffrouw Mary Clark hem na.

Twee dagen later stapte hij het kantoor van de opzichter van het rangeerterrein binnen. ‘Ik ben Isaac Bell, eerstejaarsstudent aan de Yale universiteit. Op de campus doen geruchten de ronde dat er rechercheurs onderzoek doen naar wat er met locomotief 106 is gebeurd.’

‘Wat is daarmee?’

‘Ik ben degene die hem heeft geleend.’

‘Ga zitten! Verroer je niet en wacht tot de politie er is.’

De opzichter pakte de hoorn van een telefoon en meldde wat Bell had opgebiecht.

Er verstreek een uur tot er een te vroeg grijs geworden rechercheur in een streepjespak arriveerde. Hij werd vergezeld door een kolossale kerel, wiens hoofd in een verband was gewikkeld dat ook zijn gehele gezicht bedekte en slechts een gaatje voor een woest fonkelend oog vrijliet. Dat oog richtte zich op Isaac Bell.

‘Dat is geen *itakker*,’ mompelde hij gesmoord door het verband. ‘Ik zei toch dat het een *itakker* was.’

‘Hij beweert dat hij de 106 heeft gestolen.’

‘Het interesseert me geen reet of hij die klotetrein heeft gejat. Hij is niet het olijfkakkende Aye-taliaanse salamivarken dat me heeft open gejaapt.’

De grijscharige rechercheur leidde de man het kantoor uit. Na twintig minuten was hij terug. Hij ging naast Bell zitten en stelde zich voor als rechercheur Eddie Edwards. Vervolgens pakte hij een notitieboekje en maakte in een keurig handschrift aantekeningen van wat Bell hem vertelde. Drie keer vroeg hij Bell zijn verhaal te

herhalen. Ten slotte vroeg hij: ‘Heb je toevallig de itakker gezien die de terreinbewaker zo heeft toegetakeld?’

‘Niet in New Haven, maar er was iemand op het rangeerterrein van Farmington.’ Bell vertelde hem over de hinkende zwerver met de zwabberende voet die hij had gezien. ‘Het kan dat hij onder de tender is meegereden.’

‘Ik geef het door aan de spoorwegsmerrissen. Maar hij zal inmiddels wel in Boston zijn.’ Edwards maakte een snelle notitie en sloeg het boekje dicht.

‘Ik moet er niet aan denken,’ zei Bell, ‘dat ik een misdadiger heb helpen ontsnappen.’

‘Iemand die zo’n potige bewaker zo te grazen kan nemen, heeft van niemand hulp nodig. Kom joh, ik breng je terug naar college.’

‘Laat u me gaan?’

‘Door een godswonder heeft jouw onbezonnen stunt niet tot doden, gewonden of beschadigde eigendommen geleid. Daarom hebben de spoorwegautoriteiten van New Haven er absoluut geen belang bij om de zoon van een bankier uit Boston te vervolgen van wie ze wellicht ooit geld hopen te lenen.’

‘Hoe weet u dat mijn vader bankier is?’

‘Van een connectie in Boston.’

Ze liepen door Chapel Street, terwijl Bell vragen van rechercheur Eddie Edwards beantwoordde over de historische monumenten die ze passeerden. Bij de Green gekomen zei Edwards: ‘Vertel eens, onder ons, hoeveel maten had je nodig om hem aan de gang te krijgen?’

‘Dat heb ik alleen gedaan,’ antwoordde Bell.

Eddie Edwards bekeek de jeugdige student aandachtig.

Bell keek net zo aandachtig terug. Edwards fascineerde hem. De rechercheur ging chic gekleed vergeleken met de arme spoorwegagent met het opengesneden gezicht. En met zijn vlotte manier van doen camoufleerde hij als een kameleon een scherpe blik en een nog scherpere geest. Hij was aanzienlijk jonger dan hij door zijn

grijswitte haardos leek. Bell vroeg zich af waar hij zijn wapen droeg. In een schouderholster gokte hij. Maar daar was niets van te zien.

‘Knap werk, helemaal alleen,’ mijmerde Edwards. ‘Eerlijk gezegd, ik heb echt bewondering voor iemand die het voor zijn vrienden opneemt.’

‘Eerlijk gezegd,’ zei Bell, ‘zelfs als er vrienden bij zouden zijn geweest, dan nog was het volledig mijn idee.’ Hij toonde de rechercheur zijn kaarten, Waltham en dienstregeling. ‘Kent u de *Locomotive Catechism* van Grimshaw?’

‘Goed geantwoord, gozer. Getooid met bewijsmateriaal. Waarna je van onderwerp verandert met een tegenvraag. Je hebt alles in huis om een geslepen boef te worden.’

‘Of een geslepen rechercheur.’

Er krulde een glimlach om Edwards’ mond, terwijl hij toch streng reageerde. ‘Rechercheurs helpen mensen, ze vergrijpen zich niet aan andermans eigendommen.’

‘Meneer Edwards, mag ik uit wat u eerder zei opmaken dat u niet voor de spoorwegen werkt?’

‘Die halen ons erbij wanneer er iets grondiger moet worden uitgezocht.’

‘Voor wie werkt u dan?’

Edwards rechtte zijn rug en leek zo iets groter.

‘Ik ben van het detectivebureau Van Dorn.’

DEEL EEN

ELF JAAR LATER

1906

Een formeel samenzijn bij commandant Coligny

Little Sicily, New York City
Elizabeth Street, tussen Prince en Houston,
Het 'blok van de Zwarte Hand'

De Zwarte Hand had de twaalfjarige Maria Vella opgesloten in een duivenhok op het dak van een huurkazerne aan Elizabeth Street. Om te voorkomen dat ze stikte, hadden ze de prop uit haar mond genomen. Zelfs een schatrijke bouwondernemer zoals haar vader zou voor een dood kind geen losgeld betalen, concludeerden ze lachend. Maar als ze ging schreeuwen kreeg ze klappen, hadden ze haar gewaarschuwd. Bij een gemene ruk aan een van haar glanzende vlechten, sprongen haar de tranen in de ogen.

Ze probeerde het bonken van haar hart in te nemen door zich op de rust van de vogels te concentreren. De duiven koerden zachtjes in zichzelf, zich onbewust van de drukte in de sloppenwijk. Ze lieten zich niet storen door het onafgebroken geschreeuw, het gejjengel van straatorgels en het tikken en zoemen van naaimachines. Door de kieren in de uit planken opgetrokken wanden zag ze dat het duivenhok naast een hoge stenen rand stond. Zou daarachter iemand zijn die haar te hulp kon komen? Met het fluisteren van weesgegroetjes hield ze de moed erin.

*'...Santa Maria, Madre di Dio,
prega per noi peccatori,
adesso e nell'ora della nostra morte...'*

Nadat ze een duif zachtjes uit de weg had geduwd, klom ze op zijn nestkast en op een volgende tot ze net de bovenkant van een flatgebouw aan de overkant van de straat kon zien, waar wasgoed wapperde. Nadat ze nog hoger was geklommen en haar hoofd tegen het plafond drukte, kon ze een stukje stoep zien in de vier verdiepingen lager gelegen straat. Het krioelde er van de migranten. Venters, straatschoffies, winkelende dames... maar geen van hen kon haar helpen. Het waren Sicilianen, geïmmigreerde arbeiders en boeren, straatarm en net zo bang voor de autoriteiten als zij voor haar kidnappers.

Ze klampte zich vast aan het geruststellende beeld van mensen die hun levens leidden, een huisvrouw met een kip van de slager, werklieden die op de stoeptreden voor de Kips Bay Saloon wijn en bier dronken. Er ratelde een wagen van Branco's Grocery voorbij. De kruideniersnaam glom in gouden letters op de glanzend rood-groen geverfde zijkant. Antonio Branco had haar vaders firma ingehuurd om onder zijn pakhuis aan Prince Street een kelder te bouwen. De wagen, die zo dichtbij was en tegelijk onbereikbaar ver weg, scheurde langs de handkarren en verdween uit zicht.

Opeens stoven de mensen uiteen. Er sjokte een gehelmde en in een blauwe jas met koperen knopen geklede Ierse politiemans het beeld binnen. Hij had een knuppel in zijn hand en Maria voelde weer iets van hoop. Maar als ze nu door de houten planken ging roepen, zou iemand dat dan horen voordat de kidnappers toeschoten en haar in elkaar sloegen? De moed zonk haar in de schoenen. De politieagent liep door en de migranten vulden de achter hem vrijgekomen ruimte alweer.

Er sloop een lange man van de Kips Bay Saloon weg.

De man was zo mager als een lat en droeg werkmanskleding, een

sjofele jas en een platte pet. Hij keek naar de overkant van de straat en zijn blik ging langs de gevel van de huurkazerne omhoog. Heel even dacht ze dat hij haar aankeek, recht in haar ogen. Maar hoe kon hij weten dat ze in dat duivenhok opgesloten zat? Hij nam zijn pet af alsof hij iemand groette. Op dat moment schoof de zon van achter een dakrand tevoorschijn en bescheen zijn hoogblonde kruin.

Hij stapte de straat op en verdween uit het zicht.

Een Siciliaan met een dikke nek die vlak achter de voordeur geposteerd stond, versperde de doorgang naar de hal. Hij ontweek de ploertendoder die op zijn gezicht afkwam met een pas opzij die hem recht in de baan bracht van een vuist die zich in zijn maag boorde, waarop hij naar adem happend ineenkromp. De ploertendoder – een met loden kogels gevulde leren buidel – raakte het bot achter zijn oor, waardoor hij tegen de grond sloeg.

Bovenaan de donkere, smalle trap naar de vierde verdieping bewaakte een andere Siciliaan de ladder naar het dak. Hij trok een pistool van onder zijn riem. Er flikkerde een mes. Hij verstijfde en staarde met een open mond van pijn en verbazing naar het werpmes dat dwars door zijn hand stak. De ploertendoder verloor hem uit zijn lijden nog voordat hij een gil kon slaken.

De kidnapper op het dak hoorde de ladder kraken. Hij had de deur van het duivenhok al opengerukt toen de ploertendoder met de snelheid en kracht van een snoerstrakke, voor de slagman onzichtbare honkbalworp op hem af zwiepte en hem vol op zijn achterhoofd raakte. De man, zo sterk en gehard als een beer, schudde de klap van zich af, dook het duivenhok in en greep het meisje. Zijn stiletto schitterde in het schaarse licht. Hij drukte hem met de punt tegen haar keel. ‘Ik steek haar dood.’

De lange, hoogblonde man stond stokstijf stil met lege handen. Het enige wat de doodsbanige Maria opviel, was dat hij een dikke snor had die ze niet had gezien toen hij uit de saloon wegglipte. De snor was keurig verzorgd, alsof hij rechtstreeks van de barbier kwam.

Met een diepe, lage stem noemde hij haar naam.

‘Knijp je ogen heel goed dicht,’ zei hij.

Ze vertrouwde hem en deed wat hij vroeg. Ze hoorde dat de man die haar vasthield opnieuw ‘Ik steek haar dood’ riep. Ze voelde het mes in haar hals prikken. Er knalde een pistool en er spatte een warme vloeistof in haar gezicht. De kidnapper viel van haar af. Ze werd door een sterke arm opgetild en het duivenhok uit gedragen.

‘Het was erg dapper van je dat je je ogen zo goed hebt dichtgehouden, kleine meid. Je mag ze nu opendoen.’ Ze voelde het kloppen van zijn hart, bonken was het meer, alsof hij van ver was aan komen rennen of omdat hij net zo bang was geweest als zij. ‘Je mag ze opendoen,’ herhaalde hij zachtjes. ‘Alles is goed.’

Ze stonden in de openlucht op het dak. Hij wreef met een zakdoek over haar gezicht en de duiven vlogen hoog in een lucht die nooit en te nimmer net zo blauw als zijn ogen kon zijn.

‘Wie bent u?’

‘Isaac Bell, van het detectivebureau Van Dorn.’

‘Het grootste bouwwerk uit de geschiedenis. Enig idee wat dit gaat kosten, Branco?’

‘Honderd miljoen dollar, las ik in de krant, meneer Davidson.’

Davidson, de hoofdopzichter van de arbeiderskampen van de Contractors’ Protective Association, schoot in de lach. ‘De commissie Watervoorziening geeft er honderdvijfzeventig miljoen aan uit voordat het klaar is. Twintig miljoen meer dan het Panamakanaal heeft gekost.’

De frisse wind en de heldere lucht voorspelden een vroege winter in het Catskill gebergte. Maar de ochtendzou had nog kracht en stedelingen stonden met open jassen naast elkaar op een platform op de eerste etage van een gigantische, hoog boven een riviertje uit-torende stuwdam. Op het bouwterrein dromden arbeiders samen, maar het kabaal van stoommachines en ratelende liftinstallaties overstemde ruimschoots hun luidkeels geuite roep om een betere betaling.

De hoofdopzichter stak zijn duimen achter zijn vest. ‘Schoon drinkwater voor zeven miljoen mensen.’ Hij zette een hoge borst op en keek stralend in de richting van het ver weg gelegen New York City alsof hij de honderdzes-en-twintig kilometer lange tunnel van het Catskill Aquaduct met zijn eigen handen ging graven. ‘Het water uit het Catskill gebergte zal tot op vijfhoog uit alle keukenkranen spuiten, louter door zwaartekracht.’

‘Een geweldig project,’ bevestigde Branco.

‘Het moet klaar zijn voordat er een watertekort ontstaat. De stad

wordt door migranten overspoeld en die drinken de hele Croton leeg.’

Het dal achter hen was een kilometers lange, met op warrelend stof gevulde kom met platgewalste boerderijen en dorpen, kerken, schuren, huizen en ontwortelde bomen die eenmaal ingedamd en met water gevuld het Ashokan Reservoir zou worden, het grootste stuwmeer ter wereld. Onder hen stroomde de Esopus Creek tot de dam klaar was ongestoord door tweeënhalve meter dikke pijpleidingen. En voor hen lag de route van het Catskill Aquaduct – honderd zestig kilometer aan tunnelbuizen met een grotere diameter als die voor treinen – dat door uitgegraven geulen, onderlangs rivieren en dwars door bergen zou gaan.

‘Twee keer zo lang als de grootste aquaducten van het Romeinse Rijk.’

Antonio Branco had als kind Engels geleerd, maar deed als het zo uitkwam alsof dat maar matig was gelukt. ‘Groot gat in grond,’ reageerde hij met het komisch aandoende Italiaanse accent dat de Amerikanen verwachtten van een domme immigrant die zich makkelijk liet afzetten.

Hij had al een flinke smak smeergeld neergelegd voor het voorrecht om hier met de hoofdzichter te mogen spreken. Nu hij dat keurig had betaald, stelde hij zich voor hoe hij door ’s mans kleding stak, net boven zijn horlogeketting. Erin en er weer uit. Het lichaam zou in de twintig meter lager gelegen stroomversnelling vallen en was dan voor een plattelandslijkschouwer te verminkt om er een microscopisch prikje in te ontdekken. Hartaanval.

Maar vanochtend niet. Er stond veel op het spel, deze kans mocht niet verloren gaan. De aquaducten van Rome waren door slaven gebouwd. Deze New Yorkers gebruikten stoommachines, dynamiet, samengeperste lucht... en duizenden Italiaanse arbeiders. Duizenden magen die gevoed moesten worden.

‘Begrijp me goed, Branco, uw verzoek komt te laat. De contracten voor de levering aan de bedrijfswinkels zijn al vergeven.’

‘Ik heb gehoord daar probleem, laatste moment.’

‘Probleem? Dat kunt u wel zeggen, ja! De klootzak is in een hoerenkast de keel doorgesneden.’

Branco sloeg een kruisje. ‘Ik bied u nogmaals mijn diensten aan om uw Italiaanse arbeiders van het voedsel te voorzien dat zij van huis uit gewend zijn.’

‘Als u dat contract zou krijgen, hoe levert u dan? New York is hier een heel eind vandaan.’

‘In schip over Hudson. Met stoomboot van Albany Night Line naar Kingston. En met Ulster & Delaware Railroad in Kingston naar Brown’s Station werkkamp.’

‘Hm... Yep, ik neem aan dat dat eventueel zou kunnen. Maar waarom verscheept u het niet op een vrachtschip rechtstreeks naar de aanlegplaats van Ulster & Delaware?’

‘Een vrachtschip zou kunnen,’ zei Branco onbewogen.

‘Zo wilde de vent die vermoord is het doen. Hij ging ervan uit dat een vrachtschip onderweg in Storm King kon aanleggen om er macaroni voor de sifonploegen af te leveren. Een hoop Aye-taliaanse grondwerkers graven daar onder de rivier. En er zijn er nog veel meer aan de andere kant van de sifon aan het graven. ’s Nachts hoor je ze op hun mandolines en accordeons spelen.’

‘Ook een stop bij Breakneck Mountain,’ zei Branco. ‘Goed idee.’

‘Ik ken een vent met een vrachtschip,’ zei Davidson langs zijn neus weg.

Antonio Branco’s hartslag versnelde. Hun onderhandelingen voor de voedsellevering aan het grootste bouwproject van Amerika waren begonnen.

Er knalde een straatkei door de ruit en het versplinterde glas kletterde op Maria Vella’s beddensprei. Haar moeder stormde gillend haar kamer in. Haar vader kwam erachteraan, sleurde haar uit het bed en probeerde haar moeder te kalmeren. Maria wisselde een blik met hem. Vervolgens wees ze zwijgend en trillend op de steen die in een vel papier gewikkeld met een touw eromheen op het vloerkleed lag.

Giuseppe Vella trok het touwtje los en streek het papier glad. Er stond een onbeholpen tekening op van een dolk in een doodshoofd en het silhouet van een zwarte hand.

Trillend van zowel woede als angst las hij de tekst eronder voor. De schoften hadden het gewaagd zich tot het arme kind te richten:

*'Beste meid, zeg tegen vader dat losgeld moet betaald.
Thuis ben je veilig, zoals beloofd. Zeg tegen vader dat hij zich
aan woord houdt.'*

De rest van de bedreiging was aan hem gericht:

*'Pas op, beste vader van lieveling. Denk niet dat we dood zijn.
We willen zaken doen. Onder Brooklyn Bridge bij South Street.
Tienduizend. PLUS duizend extra voor problemen die je ons hebt
bezorgd. Hou het onder ons. Jouw lieveling is thuis veilig. Als je
niet met geld komt, vernietigen we wat je hebt opgebouwd.'*

'Ze willen nog altijd het losgeld,' zei hij tegen zijn vrouw.

'Betaal het,' snikte ze. 'Betaal, anders houden ze nooit op.'
'Nee!'

Zijn vrouw reageerde hysterisch. Giuseppe Vella keek zijn dochter hulpeloos aan.

'Ga terug naar signore Bell,' zei ze.

'Menéér Bell,' riep hij. Hij voelde zich machteloos en dat maakte hem kwaad. Hij wilde het detectivebureau Van Dorn inschakelen om hen te beschermen. Het was te riskant om dat aan een outsider over te laten. 'Je bent Amerikaans. Spreek Amerikaans. Menéér Bell. Niet signore.'

Het kind kromp ineen van de strenge toon. Hij dacht aan zijn eigen vader, een tiran in huis, en hij liet zijn hoofd hangen. Hij was te modern, te Amerikaans om een kind schrik aan te jagen. 'Het spijt me, Maria. Maak je geen zorgen. Ik ga naar meneer Bell.'